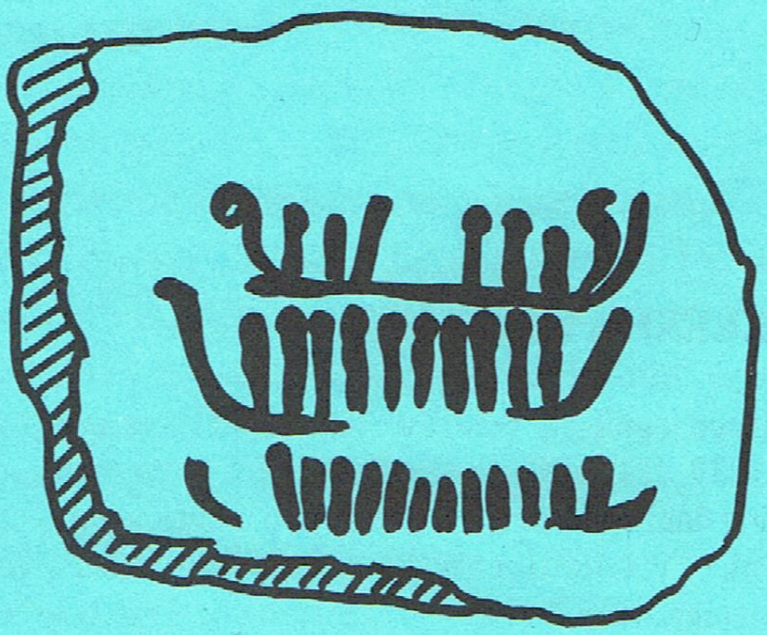
Bavnen

Vejlby-Strib Lokalhistoriske Forening

1991

Forsiden: BILLESHAVESTENEN

Vi har valgt at sætte en tegning af Billeshavestenen på forsiden af foreningens nye blad. Den blev fundet i 1939, da Chr. Tvermoes fra Middelfart nærmere studerede de sten, der var anbragt omkring dammen ved Billeshave. Han mente, at en af stenene bar runetegn. Nogle år senere kom P. V. Glob og en norsk kollega for at undersøge stenen, og de fandt, at det ikke var runetegn, men derimod helleristninger. I sin bog "Danske helleristninger" beskriver P. V. Glob stenen således: "stenen, hvis overflade er meget forvitret, er naturformet og ubetydeligt afsprængt på oversiden. Den måler 0,8 x 0,6 m og er 0,4 m tyk. På den ene bredflade har den haft tre skibsbilleder, hvoraf kun mandskabsstregerne er nogenlunde tydelige. På det øverste seks, det mellemste 10 og det nederste elleve. De er ca. 0,8 cm brede og ender foroven i "hoveder" med tværmål på ca. 1,3 cm." Stenen står nu på Middelfart Museum.

Torpedostationen ved Strib eller de "Schwimmende Batterien"

Ved 2. verdenskrigs afslutning var Fyn at sammenligne med en befæstet lejr. Der var tyske stillinger langs hele nordkysten, flere flyvepladser (Beldringe, Fraugde, Gyldensten m.fl.) torpedo- og pejlestationer. De fleste af disse anlæg var meget højtklassificeret, så der var meget få, der egentlig vidste, hvad der foregik inden for afspærringerne. Det var kun rygter, der sivede ud og rundt i befolkningen.

I Middelfart/Fredericia området havde den engelske efterretningstjeneste længe vidst, at der fandt forskning sted på det elektroniske område, bl.a. i forbindelse med styring af torpedoer el.lign., og det kunne den lokale modstandsbevægelse være meget behjælpelig med at opklare.

Den tyske marine havde længe før verdenskrigen forsket i elektronik, bl.a. i forbindelse med udvikling af det, der senere fik betegnelsen "radar", og for at træne luftværnsskytterne på skibene havde marinen bestilt nogle "droner", d.v.s. førerløse flyvemaskiner. Disse "droner", som man bestilte hos flyfabrikken "Fieseler", fik betegnelsen Fi 103 eller Zielgeräte 76, som senere blev udviklet til den kendte V-1 flyvende bombe. Denne flyvende bombe i sin mest udviklede form kunne styres ved hjælp af radiosignaler, som de kendes fra modelfly. Disse forskelligartede styresystemer havde den tyske marine planlagt at udvikle til også at omfatte styresystemer til et torpedolignende våben, som marinen kaldte "Schwimmende Batterien".

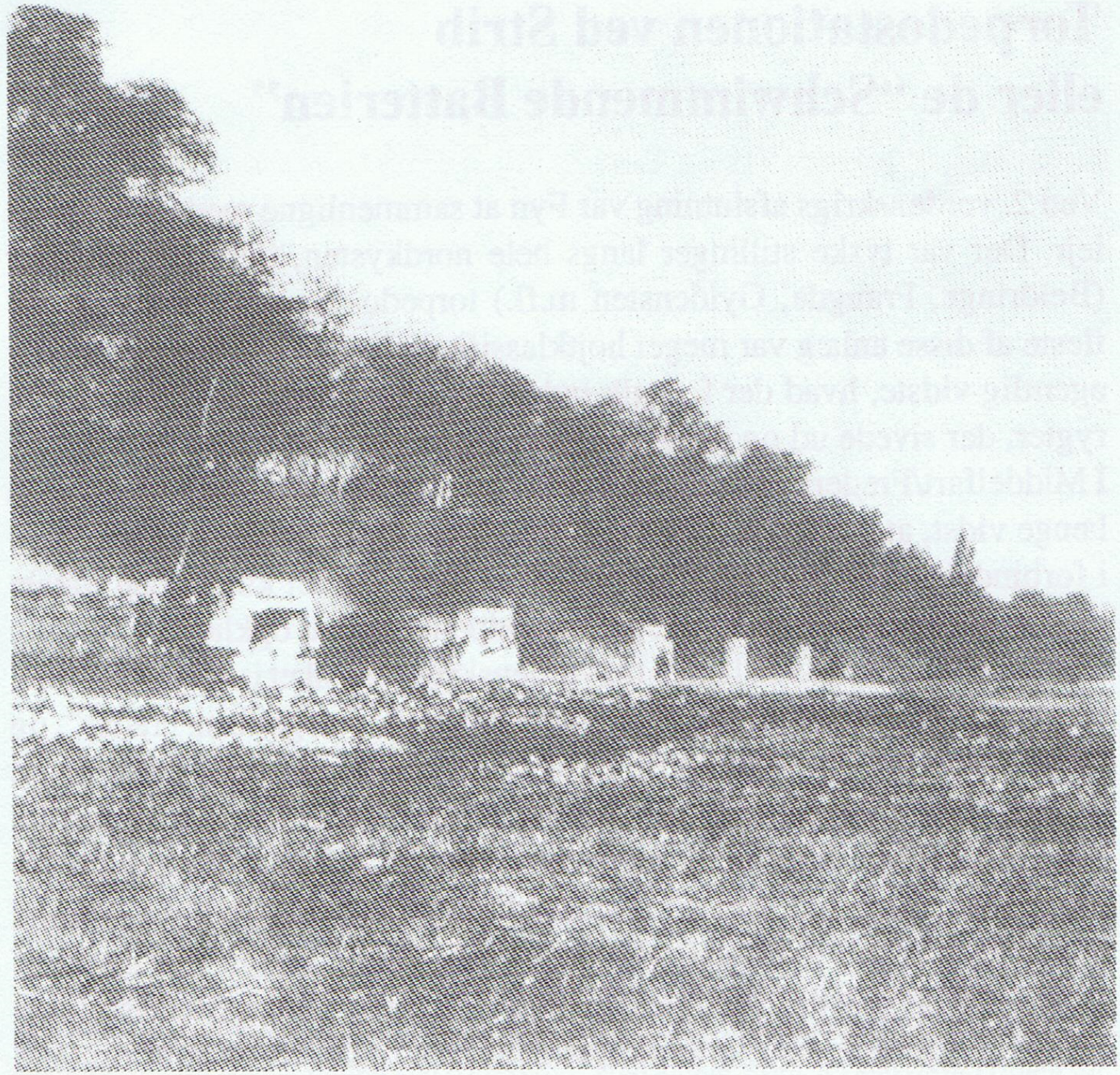
Det var den tyske plan at lukke Lillebælt med disse batterier. Der blev derfor iværksat bygning af afskydningspladser ved

Hybylund (Østervold)
Strib (Nordstrand)

Begge steder blev der bygget betongarager (se foto) med plads til 2 torpedoer. Garagerne var 12 meter lange og bygget ind i volden.

Begge steder nåede man at "opføre" 12-14 sådanne garager med to betonslidsker ud til vandet.

At der var tale om forsøgsvirksomhed, vidner det utal af variationer på

Betongarager til torpedoer, her fotograferet ved Hybylund.

torpedoerne, som det er lykkedes at fremskaffe oplysning om fra vidner til prøvesejladser og afskydninger.

Det ene øjeblik afprøves et våbensystem, der beskrives på flg. måde: "form som en hval, har to haler, 5-6 meter lange og malet med røde, gule, blå og grønne farver". En anden oplyser, "at den sejlede under vandet med en orange bøje flydende på vandoverfladen". Fælles for alle de observerede forsøgssejladser er, at forparten/spidsen var gul og altså uden påfyldt sprængstof. Gul farve = ingen ladning.

Om de forskellige prøvesejladser eller forsøg melder den lokale mod-

standsbevægelse til regionen i Odense. En melding fra den 26. februar 1945 lyder således: "Fredag den 22. blev der foretaget 6 kvarters øvelsesskydning med de stationære torpedoudskydningsanlæg, hvoraf 7 nu er færdige. Torpedoen blev anbragt i et halvcirkulært leje af skinner, anbragt på en blokvogn, der med wiretræk blev ført ud på 4 meter vand. Blokvognen er forsynet med 2 store og 2 små hjul og kørte på havbunden."
En anden version lyder således: "Torpedoerne er på en blokvogn kørt ad en cementsti (eksisterer stadigvæk ved Strib) til vandet. Her bliver de sænket i vandet med et spil, og der bliver sat strøm til, hvorefter styringen begynder. Den suser af sted gennem vandet, og kun en lille kant er synlig på overfladen, mens der står en vand-støvsky efter den. De kan styres ligesom en bil og kan dirigeres i alle retninger og kan således dirigeres tilbage til startpladsen igen."
Forskningen med styresystemerne foregik i den store hal ved oliehavnen i Fredericia, hvorefter de blev transporteret til Strib til forsøgssejladserne. Den forstærkede betonkonstruktion ved det gamle færgeleje vidner herom.
Den operative styring af de "Schwimmende Batterien" skete fra Røjleklinten, således, at når torpedoen var anbragt i vandet og startet, overtog Røjleklinten den videre styring.
At der virkelig var tale om avanceret elektronik, kan man forstå, når styresystemet kunne få torpedoen til at bevæge sig rundt i Lillebælt efter behag og returnere til sit udgangspunkt.
At den engelske efterretningsorganisation var meget interesseret i at få fingre i denne forskning og dens resultater, kan vel ikke undre. Der er da også tegn på, at disse anlæg blev "besøgt" af engelske specialsoldater før noget andet militært anlæg; det siges endvidere, at disse soldater var ude af landet igen i løbet af den 5. maj 1945, og noget tyder på, at vidneudsagnene er rigtige. På et senere tidspunkt fjernede englænderne alt udstyret, som man allerede havde gjort i Fredericia.

Alfred Hestkjær

("En by i krig". Middelfart Museum, 1983.)

Mordet ved Aulby mølle

I Vejlby sogn var der i gammel tid 8 møller, 4 vindmøller og 4 vandmøller. En af disse møller, Aulby mølle, var for godt 200 år siden rammen om en forbrydelse, hvis detaljer bringer den mørke middelalder i erindring. To yngre gårdmænd, Jørgen Jørgensen og Jesper Rasmussen, begge fra Kustrup, ihjelslog ved Aulby mølle i fuldskab en 28-årig husmand, Peder Bendixen, der boede ved landevejen mellem Middelfart og Bogense, nær Aulby.

Ifg. de gamle retsprotokoller tildrog der sig den 13. maj 1765 nedenstående begivenheder på og ved Aulby mølle. Møllens ejer hed da Ole Jørgensen.

En del af egnens bønder var samlet på Aulby mølle. De var tilsagt, fordi Peder Bendixen skulle slutte akkord om et fæste. Efter at de formelle drøftelser var afsluttet, og øvrigheden, d.v.s. fogeden, var redet bort, blev mændene siddende. Snart efter begyndte de at drikke brændevin.

Flere af egnens bønder troppede efterhånden op. Nogle af dem påberåbte sig et ærinde, andre kom blot dryssende og slog sig ned. De to gårdmænd Jørgen Jørgensen og Jesper Rasmussen fra Kustrup kom også til stede, og også de smagte på de stærke varer.

De følgende begivenheder kunne have været Johan Herman Wessels inspiration til Smeden og bageren: Som sagt de drak, og efter mangen skældsord, hidsig snak, slog smeden fjenden på planeten... Her var det nu ikke smeden, der slog. Det var Jørgen Jørgensen og Jesper Rasmussen, der efterhånden blev fulde - og ondskabsfulde. Ofret var Peder Bendixen, der også blev beruset og brugte grove ord. Stridens årsag var et eller andet mindre uafgjort mellemværende om gødning og græsning.

De to gårdmænd faldt over Peder Bendixen med slag og spark. To andre gårdmænd, samt mølleren fra Kustrup, hvis navn var Lars Andersen, søgte mere eller mindre helhjertet at mægle. Det lykkedes ikke, og nu blev der pludselig fare på færde.

Redaktør Åge Petersen skriver i sin bog Vejlby, minder, virke og tro: "Bendixen blev slæbt ud i gården, og Jørgen Jørgensen fik fat i et hjuleger,

Aulby vindmølle, omkr. 1900.

som han trakterede Bendixen med over hele kroppen. Hver gang Bendixen ville rejse sig, blev han slået ned, og Jesper Rasmussen trampede på ham med sine træsko og slog hans hoved ned i stenbroen. Jørgen Jørgensen tog en møggreb, som han ved første slag mod Bendixen slog i stykker. Jesper Rasmussen tog nu Bendixens bukser af, greb en spids pilestaver, 8 tommer i rundkreds, og stødte den op i Bendixens "hemmelighed". Da det var sket, vristede han Bendixens mund op og lod sit vand i den. På dette tidspunkt kunne Bendixen stadig jamre. Til slut blev Bendixen slæbt hen til broen ved mølledammen - nu skulle han i vandet. Det blev dog ikke til noget med vandgangen. I stedet fik Bendixen endnu nogle drøje hug med en gærdestav. Derefter forlod voldsmændene Bendixen og lod ham ligge halvt nøgen og forslået.

Mølleren fra Aulby sørgede for, at Bendixen blev flyttet ind i møllens

fåresti. Efter en nat her blev han oven i købet flyttet ind i en seng i møllens stuehus.
Næste dag, den 14. maj, kom Jørgen Jørgensen og Jesper Rasmussen for at gøre det godt med Bendixen. Det var imidlertid for sent; om eftermiddagen døde Bendixen."
Den 17. maj gik øvrigheden i aktion. Jørgen Jørgensen og Jesper Rasmussen tilstod straks, men undskyldte sig med fuldskab, og at det ikke havde været deres agt at slå Bendixen ihjel. Mølleren i Kustrup, Lars Andersen, blev ligeledes anklaget, da han efter rettens mening ikke havde søgt at afværge drabet.
Alle tre anklagede blev dømt, først ved underretten, senere ved overretten.
"Overretten "kendte for ret": At Jesper Rasmussen og Jørgen Jørgensen, begge gårdmænd i Kustrup, bør hver for sig bøde liv for liv, miste deres hoved ved sværd og uden ceremoni begraves i kirkegården. Deres jord, om de ejer noget, skal gives til Kongen.
Så bør og Lars Andersen, møller i Kustrup, bøde fuld mandebod: Trende gange 18 lod sølv med 27 rigsdaler til den dræbtes efterladte. Så bør han og betale den på hans arrest, forfølgning og varetægt anvendte bekostning og desuden til nogen lettelse for publika til hjælp i hele sagens omkostning, 300 rigsdaler, alt inden 15 dage fra denne doms lovlige forkyndelse."
Kirkebogen i Vejlby fortæller, at husmand Peder Bendixen blev begravet den 18. maj 1765.
Den 12. november 1766 blev Jørgen Jørgensen, forhen gårdmand i Kustrup, begravet i Vejlby kirkegård uden ceremoni, efter at han samme dag ved Aulby mølle havde mistet sit hoved ved sværd.
Den anden dømte morder, Jesper Rasmussen, var undvegen fra arresten i Middelfart i november 1765. Han blev aldrig pågrebet. Overleveringen fortæller, at han én gang skal have besøgt sin kone. Imidlertid besvor hun ham aldrig mere at vise sig. Siden er han ej heller set af nogen, der kendte ham.

Henning Buhl

Kilde: Åge Petersen: Vejlby, minder, virke og tro.
Udgiverselskabet i Middelfart, 1972.

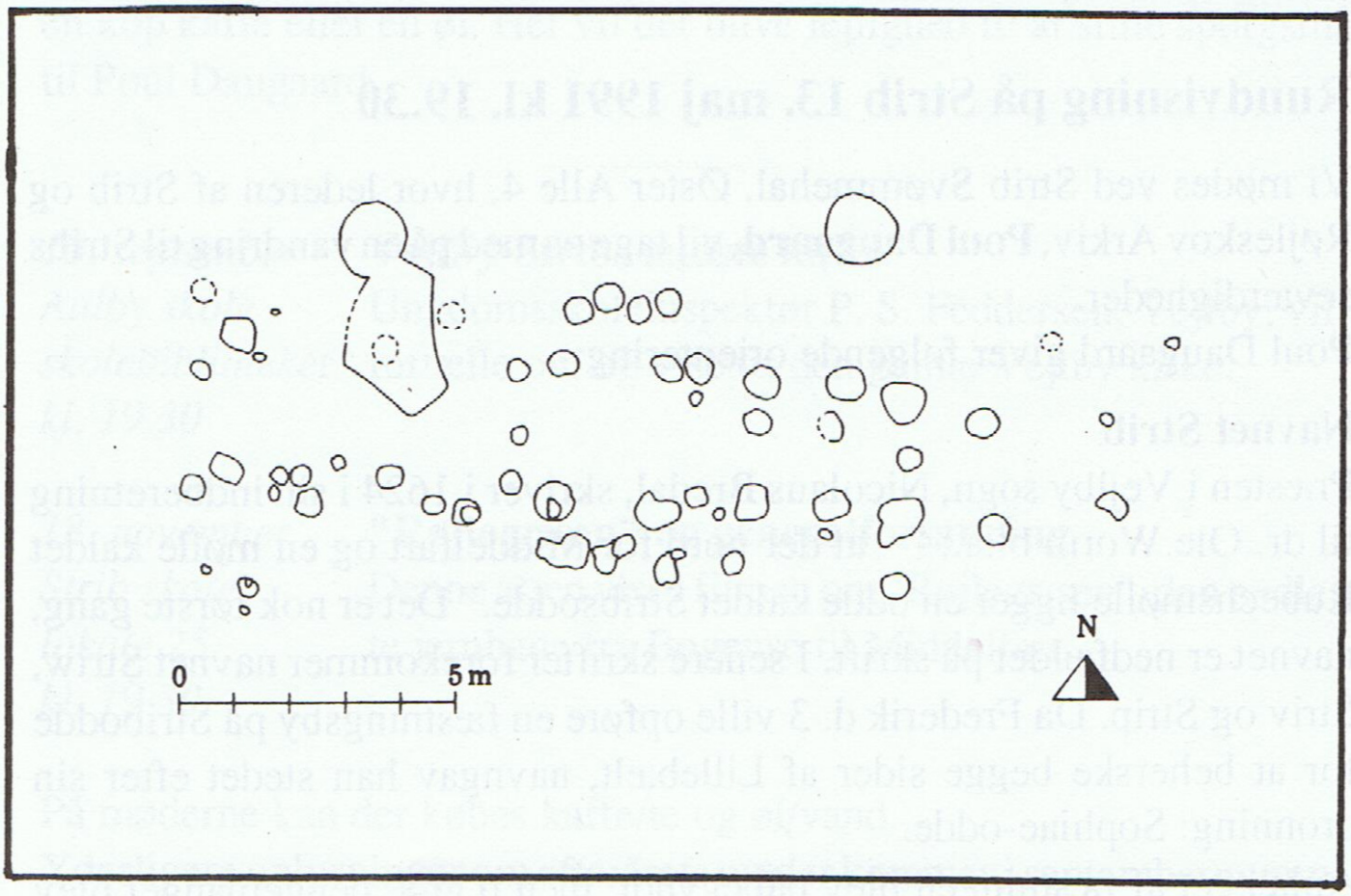
Naturgasledningens udgravninger

I bogen "Danmarks længste udgravning, (1987)" står der om udgravningerne på Fyn i begyndelsen af 1980'erne følgende fra Vejlby sogn. Nr. 545 henviser til stedet, hvor Røjlevej udmunder i Strib landevej, og nr. 549 henviser til stedet, hvor Strib landevej udmunder i Bogensevej.

Vejlby sogn

545. Røjlevej.
Overfladefund af især ildskørnede sten og efterfølgende prøvegravning med fund af stolpehuller førte til frilægningen af i alt 3000 m² bopladsflade. Inden for denne registreredes et mindre antal gruber samt i alt 203 stolpehuller. Den begrænsede arbejdsbredde gjorde det imidlertid umuligt

(fortsættes side 10)

549:1. Staurby. Plan over hus AAA. Mette Hertz del. 1987 efter FSM.

Foreningsnyt

Foreningen har fået en god start. Den 1. april var medlemstallet 135, hvilket er langt over forventning.
Vi har fået tilskud til foreningens aktiviteter fra Middelfart kommune, Gunna og Jørgen Gottfred Petersens Familiefond og Middelfart Sparekasse. Herved er både drift og bladudgivelse sikret et godt stykke tid. Bestyrelsen er meget taknemmelig over gaverne og ønsker at takke for dem. Nu kan vi arbejde med de egentlige foreningsopgaver og behøver ikke bruge tid på at skaffe det økonomiske grundlag.
På mødet d. 21. januar blev der nedsat forskellige arbejdsgrupper, som nu arbejder på egen hånd. Når de har noget at fremlægge, vil det enten komme som artikler i BAVNEN eller som indlæg på medlemsmøderne.
Mødet d. 18. marts om tog- og færgedriften var meget velbesøgt, idet 54 havde fundet vej til Aulby skole. Det er meget glædeligt, at der er så stor interesse for foreningens arrangementer.

Finn L. Fauk
formand

Rundvisning på Strib 13. maj 1991 kl. 19.30

Vi mødes ved Strib Svømmehal, Øster Alle 4, hvor lederen af Strib og Røjleskov Arkiv, **Poul Daugaard**, vil tage os med på en vandring til Stribs seværdigheder.
Poul Daugaard giver følgende orientering:

Navnet Strib

Præsten i Vejlby sogn, Nicolaus Bredal, skriver i 1624 i sin indberetning til dr. Ole Worm bl.a.: " - at der nord for Middelfart og en mølle kaldet Rubechsmølle ligger en odde kaldet Stribsodde." Det er nok første gang, navnet er nedfældet på skrift. I senere skrifter forekommer navnet Striw, Striv og Strip. Da Frederik d. 3 ville opføre en fæstningsby på Stribodde for at beherske begge sider af Lillebælt, navngav han stedet efter sin dronning: Sophiae-odde.
Anlægget af fæstningen blev påbegyndt, men p.gr.a. pengemangel blev

det aldrig videreført. Ved Strib fyrtårn kan man se få rester, der næsten er skjult af byggeri.
Navnet Strib skal være et oldnordisk ord, der betyder **nøgen** og **bar**. Det bruges navnligt om golde og ufrugtbare marker.

Turen

Vores lille aftentur går først til "Søborg" (Gammel Slot), og derefter går vi ad Strandstien, hvor vi undervejs ser resterne af skanseanlæg på forstranden (fra 3-årskrigen), der er gennemskåret af betonrullebaner til fjernstyrede torpedoer.
I haven til ejendommen Nr. Alle 21 var Stribs første fyr placeret. Det blev afløst af det nye i 1900 - moderniseret i 1922.
Vi ser derefter de få rester af færgeoverfarten ved Nordenbro, Strib Færgegård (Dranella), 5. maj stenen, fyret med skanserester og slutter med den gamle banegårdsbygning, inden vi går tilbage til svømmehallen.

Kilder: Trap Danmark. Svend Aage Weisbjerg. Lokalarkivet Strib-Røjleskov sogne.

Der vil blive lejlighed til at slutte aftenen i svømmehallens cafeteria med en kop kaffe eller en øl. Her vil der blive lejlighed til at stille spørgsmål til Poul Daugaard.

---

16. september
Aulby skole
skolebiblioteket
kl. 19.30

Vejlby-Stribs ældste kirke
Ungdomsskoleinspektør P. S. Feddersen, Vejlby, vil fortælle om og vise os den gamle Vejlby kirke.

18. november
Strib skole
lokale 25
kl. 19.30

"Røjlegrisen" og generalforsamling
Denne aften vises filmen om "Røjlegrisen", den nedlagte jernbane fra Bogense til Middelfart.

På møderne kan der købes kaffe/te og øl/vand.
Yderligere oplysninger om efterårets møder kommer i septembernummeret af BAVNEN.

(fortsat fra side 7)
at udskille eventuelle huskonstruktioner. Omtrent midt på pladsen lå to slaggefyldte gruber, hhv. 40 og 55 cm i diameter og 15 cm dybe. Anlæggene er enten essegruber fra smedning eller rester af jernudvindingsanlæg. Fund af en lancetformet jernpilespids, en kniv samt pladsens keramik daterer pladsen til vikingetid.

JAJ

549. Stavrby.

Undersøgelse af landsbybebyggelse fra ældre romersk jernalder beliggende på en svagt bølget flade af moræneler. Inden for feltet kunne iagttages tidligere, nu udjævnede terrænlavninger. Inden for et ca. 7500 m^2 stort felt blev der undersøgt knap 1000 anlægsspor, hvoraf størstedelen var stolpehuller. Ud af disse kunne udskilles mindst 12 sikre langhuse af typen med to indre rækker tagbærende stolper.

Husene var alle orienteret VNV-ØSØ og arrangeret i to hovedkoncentrationer, adskilt af et mere anlægsfattigt område. I dette forekom hovedsagelig materialegruber og rektangulære kogegruber. Ingen af husene havde bevaret vægforløb, ligesom der heller ikke fandtes synlige spor af eventuel staldindretning. En fosfatkartering af den bedst bevarede tomt synes imidlertid at godtgøre, at der var stald i husets østlige halvdel. Foruden de nævnte huse kunne der påvises flere stolpeforløb, som det dog ikke var muligt at udskille i sikre konstruktioner.

I feltets vestlige afsnit udgravedes to tragtformede grundvandsbrønde. Et righoldigt keramikmateriale daterer pladsen til ældre romersk jernalder.

JAJ

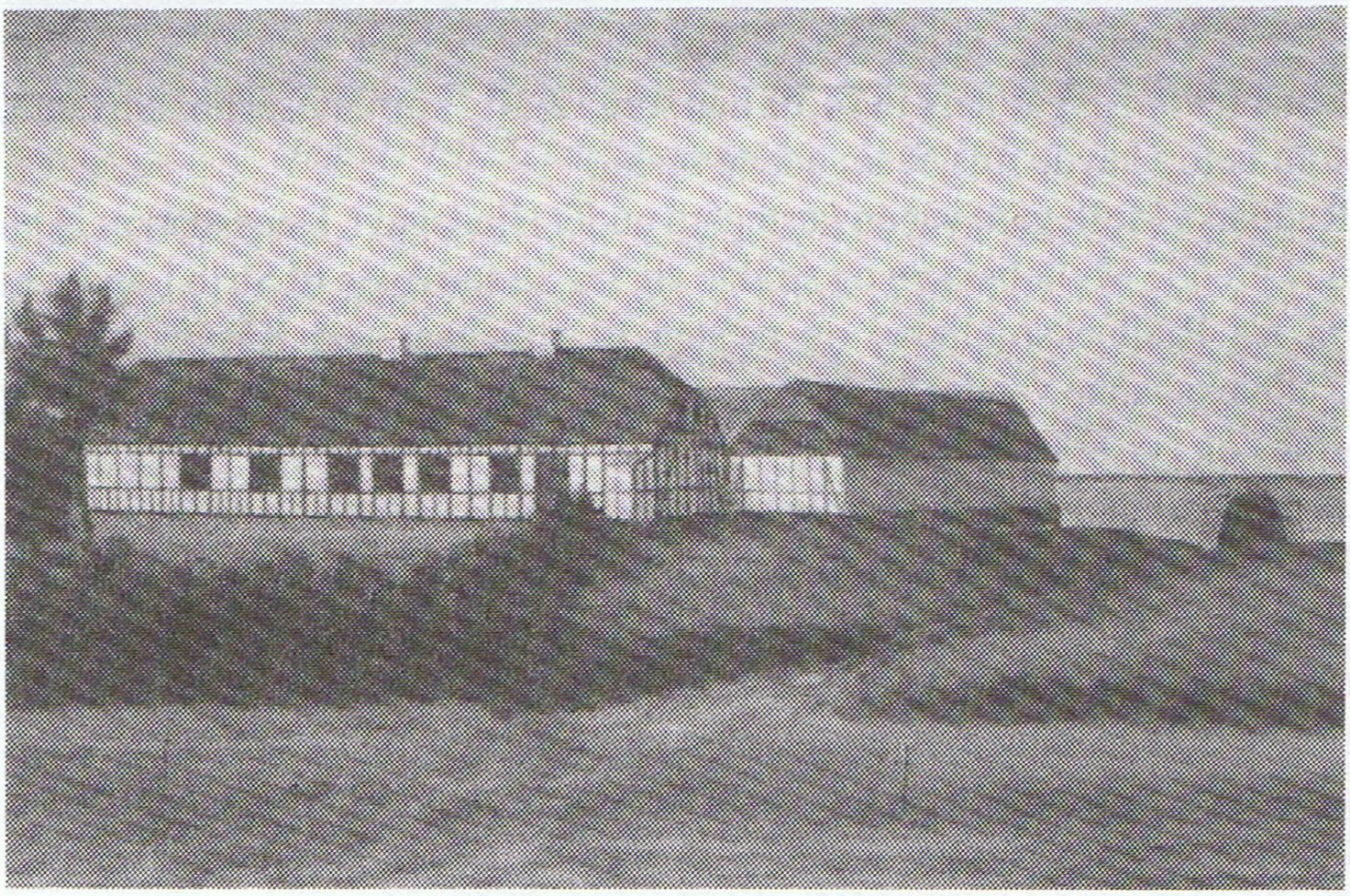

Rudbæks mølle og Møllegårdens efterkommere

På Gl. Strandvej, lige ved foden af Rudbæksbanke i Strib ligger Rudbæks Møllegård, hvoraf man stadig kan se det restaurerede stuehus, mens de øvrige bygninger er revet ned.

Rudbæks Møllegård har navn efter en gammel vandmølle, der havde det store møllehjul i bækken, der danner afløb fra Rudbæk mølledam til Lillebælt. I dag er mølledammen afvandet og ligger som mose mellem Strib og Staurby skov.

I gamle dage var der 8 møller i Vejlby-Strib, 4 vindmøller og 4 vandmøller. Vindmøllerne lå i Kustrup, Røjle, Kathrinebjerg og Aulby. Vandmøllerne var Skærbæks mølle, Rudbæks mølle, Billeshave skovmølle og Aulby mølle. Aulby mølle bestod altså både af en vind- og en vandmølle. Det var ofte godserne og de større gårde, der ejede møllerne. Hindsgavl

Rudbæks Møllegård, set fra vandet. Malet 1876 af P. Nielsen.

gods ejede således Aulbymøllerne og Rudbæks mølle. De blev givet i fæste, og i fæsteafgift måtte mølleren betale en vis del af det korn, som skulle formales. Mølleren udtog derfor et mål af hver skæppe korn med et toldkar (en slags håndskovl, som indeholdt det rigtige kvantum). Han kunne selv beholde en vis del af dette mål, men resten skulle afleveres til godset. Det var ved lov påbudt godsets fæstebønder at lade deres korn formale på godsets mølle, og da Hindsgavl ejede en stor del af bondegårdene i Vejlby-Strib, har det været indbringende at være møller under dette gods.

Vi ved ikke, hvornår Rudbæks mølle blev bygget, men den er omtalt i 1500-tallet. Foruden møllen hørte der landbrug til fæstet, men også åle- og bundgarnsfiskeriet fra Middelfart mark til Strib mark hørte med. I 1850 overgik fiskeriet imidlertid til Rudbækshus, der ligger lidt syd for Møllegården.

Den sidste fæster på Rudbæks Møllegård var **Rasmus Clausen**. Ved hans død i 1939 afhændede Hindsgavl gården. Stuehuset blev senere restaureret, og jorden solgt fra.

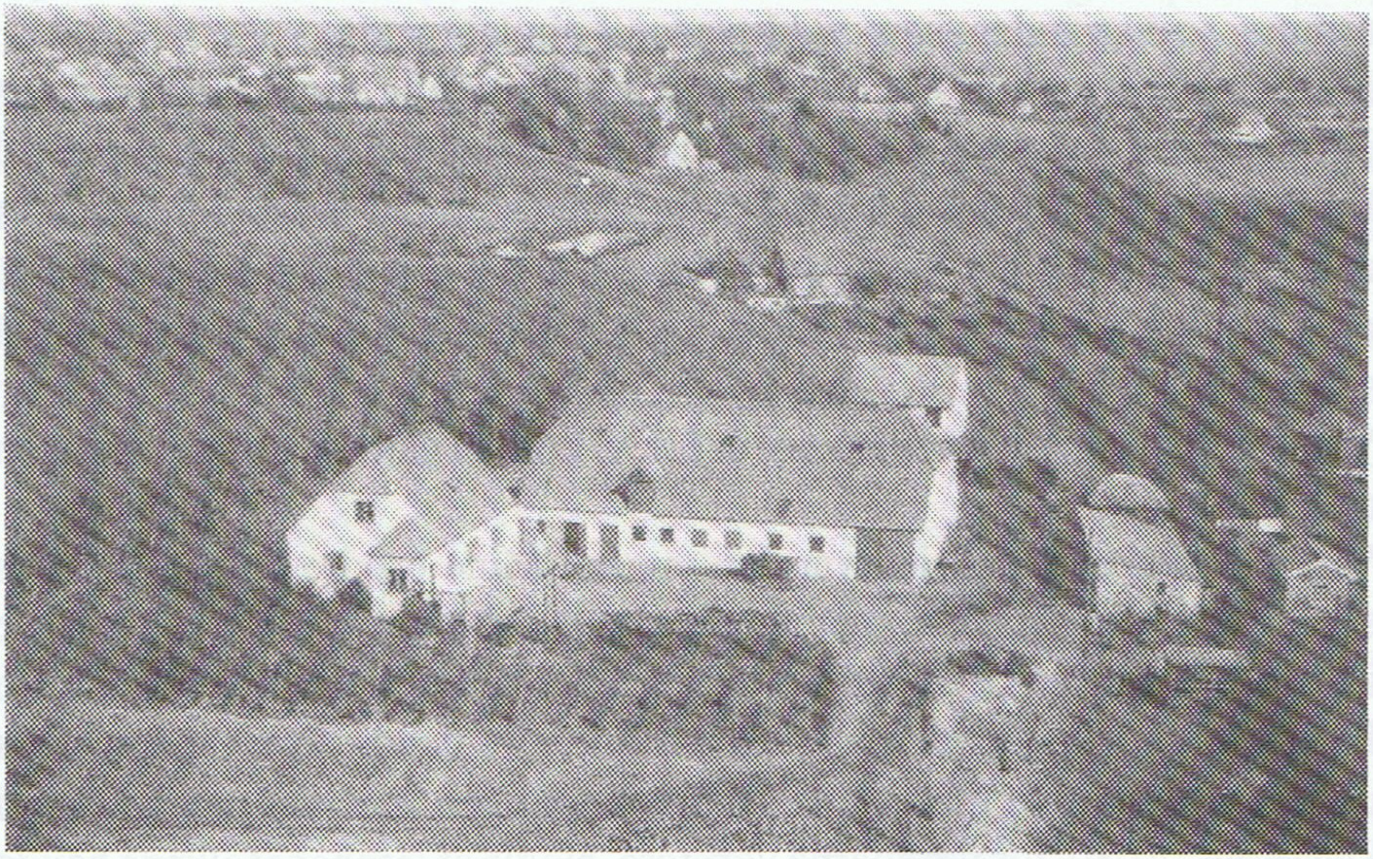
Rasmus Clausen havde 6 børn, og den yngste, **Ingrid (gift Nielsen)**, lever endnu. Vi har bedt hende fortælle om sit barndomshjem:

Min far kom til gården i 1874, da han som 12-årig kom i huset hos sin tante, som netop havde mistet sin anden mand.

Rudbæks Møllegård var en fæstegård under Hindsgavl. Dens marker lå på nuværende Møllebakken og strakte sig fra Strandvejen til Strib Landevej og fra Rudbæksmøllevej og næsten til anlægget ved Kåsvænget. På Rudbæksbanke var der fredskov, og omkring Strib var der store moser og gran- og fyrreskove.

Jeg er født på Rudbæks Møllegård i 1905.

Rudbæks Møllegård var en firelænget gård med stuehus, stald, lade, vognskur, brænderum og gammeldags toilet. I storstuen var der flere skabe med porcelæn og tøj og dragkister til tøj. Gulvet var hvidskuret. Vi brugte ikke storstuen til daglig, men kun når vi havde gæster. Vi opholdt os meget i køkkenet, hvor der var et stort komfur og et stort spisebord med bænke rundt om. Der var ikke vask i køkkenet i begyndelsen, så vi hentede vand ind fra pumpen i gården, når vi skulle lave mad og vaske op. Ved

Ingrid Nielsens landbrugsejendom, luftfoto 1951.

siden af køkkenet var lillestuen, som blev brugt til daglig. Der var en kakkelovn og en divan og så et bord og nogle stole. Belysningen i huset kom fra petroleumslygter og flagermuslygter. Vi havde to sovekamre og et gæsteværelse, og min fars tante, som boede på aftægt hos os, havde sit eget værelse. Hun var syg, og det var et stort arbejde at passe hende. Hun døde, da jeg var lille.

I bryggerset var en bageovn, som vi fyrede op, når vi skulle bage. Vi bagte franskbrød og sigtebrød, men rugbrød fik vi fra en brødvogn, som kom fra Vejlby bageri.

Der var også en stor gruekedel, som vi brugte til at varme vand i, når vi skulle brygge øl og vaske storvask. Vi bryggede selv vort øl. Det var besværligt at vaske dengang. Først skulle tøjet sættes i blød et døgn, så hentede vi vand fra pumpen og fyrede gruekedlen op. Tøjet blev vasket

med vaskebræt i sæbevand og derefter skyllet og vredet, inden det blev hængt til tørre i haven.
I vognskuret stod arbejdsvognene, men der var også en charabanc og en jumbe. Dem brugte vi til stadskørsel, når vi skulle på familiebesøg.
I brænderummet lå tørvene, som vi havde gravet i mosen. Vi fandt meget tømmer ved stranden, som vi kløvede til pindebrænde.
Markerne lå et godt stykke fra gården, og når vi skulle derud, kørte vi langs jernbanen til ledvogterhuset, der lå ved den nuværende overkørsel til Rudbæksbanke, og op ad Rudbæksmøllevej, som kun var en jordvej. Vor nabo på Rudbækshus var fisker og havde en bådebro. Den badede vi fra, men der var mange sten i vandet, og vi måtte langt ud, før der var en sandrevle.
Vandmøllen var revet ned mange år før, vi kom til gården, og der var ingen rester af den.
Vi var 6 søskende, og jeg var den yngste. Mine brødre begyndte deres skolegang i Aulby skole, men da jeg skulle i skole, var den nye forskole i Strib lige blevet taget i brug, og jeg kom til at gå der hos frk. Karen Petersen. Jeg var glad for at gå i skole. Vi havde hver anden dags undervisning, og vi gik i skole 18 timer om ugen. Der var mange børn i klasserne, 29-30, for familierne var store. Nogle af jernbanefolkene havde 16-18 børn.
Senere fik vi lærer Therkelsen og lærer Poulsen. Lærer Therkelsen kunne godt råbe lidt højt, da han blev ældre, og når drengene drillede ham, kunne han råbe: "Jeg skal stejle dig ind til min kone!" Så sendte han dem ind til sin kone i lejligheden, der lå ved siden af skolestuen. Men hun var så rar. Hun gav dem kaffe, så det var ikke en slem straf at blive stejlet ind til hende.
Det var en stor oplevelse for os, når vi skulle på skoleudflugt. Vi kørte med toget til Odense og Nyborg, husker jeg.
Som lille pige gik jeg i søndagsskole i Strib missionshus. Jeg blev konfirmeret i 1919 hos den første præst, der blev ansat ved Strib kirke, pastor Hermann. Mine brødre gik til præst i Vejlby, så de måtte tage den lange tur til fods i al slags vejr, men jeg gik til præst der, hvor der nu er K-marked. Dengang var der afholdsrestaurant. Pastor Hermann havde ingen

præstegård på det tidspunkt.
Da jeg var konfirmeret, hjalp jeg til hjemme i to år. Jeg arbejdede i stalden, hakkede roer, gik i haven, ja al slags arbejde.
Om sommeren var der mange gæster på Færgegårdshotellet ved Nordenbro. Det var mest københavnere. Der var tit koncert og bal på hotellet, og vi unge piger gik ofte ned for at kigge på dansen og høre musikken.
Senere blev jeg gift og fik 5 børn, som alle er kommet godt i vej. I 1939 fik vi et statslån og byggede et lille landbrug på Møllegårdens jord. Meget af jorden er senere blevet udstykket, og alle husene på Møllebakken og Toppen ligger på den gamle Rudbæks Møllegårds marker.
Jeg bor stadig i vort gamle stuehus og har fået mange naboer. I min barndom var Linddalslund den nærmeste nabo.

F.F.

5. maj stenen, 1945.

5. maj stenen i Strib

Som tilflytter til kommunen får man udleveret en lille bog, VELKOMMEN TIL MIDDELFART KOMMUNE, og den studeres selvfølgelig nøje. Under bogstav S står der i afsnittet "Skulpturer og monumenter" nævnt 6 skulpturer og 4 monumenter/mindesmærker, (men i virkeligheden har vi ca. 15 friluftsskulpturer og ca. 18 mindesmærker.) Som boende i Strib hefter man sig især ved den nævnte "Mindesten for befrielsen 5. maj 1945 ved vejen ned til Strib Nordenbro", men stenen var umulig at finde! En forespørgsel på biblioteket gav ikke svar, men Lokalhistorisk Arkiv kunne heldigvis udpege stedet. Stenen står nemlig ret så skjult bag en grøn låge i en privat have, og her er dens historie:

Da Klejsgaard Husholdningsskole ved Juelsminde fik problemer med pladsforholdene, købte forstanderparret Marie og Hans Hansen det tidligere Hotel Færgegaarden ved Nordenbro i 1942. Efter 2. verdenskrigs slutning den 5. maj 1945 var den nationale patriotisme stor, og rundt omkring i landet blev der rejst mindesten i taknemmelighed over befrielsen. Således også på Husholdningsskolen, hvor man havde et egnet sted til en mindesten på "Pynten" ned mod færgelejet. Stenen hentede man i den gamle Klejsgaards have, hvor der fra gammel tid havde stået to store vandresten/marksten; Falck sørgede for transporten til Strib. - Den anden store sten står nu som gravsten for Marie og Hans Hansen på Klejs kirkegård.

En stenhugger i Middelfart - måske var det firmaet Schwaner - lavede følgende inskriptioner på stenen: 9 APRIL 1940 / 5 MAJ 1945 - END ER DER EN GUD FOROVEN / DER RAADER FOR DANMARKS SAG. På siden af stenen: KLEJSGAARD / UNGDOM / REJSTE / STENEN. Stenen blev anbragt oven på en af Civilforsvarets bunkere fra krigens tid, og Civilforsvaret betaler endnu leje og pasning af stedet til havens ejer. Tidligere og nuværende elever på Husholdningsskolen betalte hver 1 kr., og mindestenen blev afsløret ved et stort elevmøde i september 1945. Husholdningsskolen blev i 1968 nedlagt og solgt til Søs og Ib Drasbæk, Dranella.

K.F.

Foreningens bestyrelse:

Formand:		
Finn Lopdrup Fauk	Toppen 34	64 40 10 63
Næstformand:		
Aksel Thorsen	Staurbyskovvej 63	64 41 59 97
Sekretær:		
Skjold Christensen	Tunøvænget 9	64 41 69 07
Kasserer:		
Arne Schmidt Andersen	Nørre alle 37	64 40 10 53
Bestyrelsesmedlem:		
Niels Erhard Sørensen	Langtvedvej 15	64 40 13 88

Suppleanter:
Peter Brems
Kirsten Fauk

Revisorer:
Børge Jensen
Knud Warming

Revisorsuppleant:
Anna Kierkegaard-Hansen

Hvordan bliver man medlem?

Alle bestyrelsesmedlemmer tager meget gerne mod nye indmeldelser. Man kan også blive medlem ved at indsende kontingentet (25 kr. for enkeltpersoner, 40 kr. for par) på giro nr. 9 86 21 37, Vejlby-Strib Lokalhistoriske Forening, Nørre alle 37, 5500 Middelfart. - Skriv venligst tydeligt navn og adresse.

Redaktionsudvalg: Kirsten Fauk og Peter Brems.
BAVNEN kommer igen omkr. den 1. september.